

men kun at de skulle frasælde Kravet paa Dividende i Boet. Enhver Panthaver, der gør det, vil kunne forsøge selvstændig, dog naturligvis med den Indskrænkning, som følger af, at det, han vil gøre, kan han jo ikke ubetinget tvinge de andre Panthavere til ogsaa at gøre, og der kan navnlig aldrig være Tale om at tvinge de andre Panthavere til at frasælde deres personlige Krav paa Boet. Følgen deraf er, at den Panthaver, som ikke vil det, kan ikke berøves Udgang til at faa Ejendommen sat til Auktion paa Boets Foranstaltning paa den sædvanlige Maade, som den gældende Ret medfører. Det er væsentlig dette, som der foreslaas i § 47.

Der var en anden Bestemmelse i den gældende Ret, som man har beklaget sig meget over, nemlig den, at naar et Konkursbo stiller en Ejendom til Evangsauktion, skal Ejendommen bortfælges, selv om der ingen-ting kommer til Boet og de personlige Kreditorer, selv altsaa om Panthaverne ikke blive fuldt dækkede ved Budet. Denne Regel ønskede man forandret, men det er jo indlysende, at man kunde ikke indskrænke sig til blot at sige, at Boet ikke maa sælge i det Tilfælde, at Panthaverne protestere derimod, thi man kan ikke unddrage sig fra at bevare det Spørgsmaal: Ja, men hvad skal der saa ske? Det er indlysende, at hvis f. Eks. Pantets Bestyrelse medfører Underbalance, kan Boet og de personlige Kreditorer ikke være forpligtede til at blive ved at beholde Ejendommen og tabe Penge paa den. Derfor maatte denne Udgang for Panthaverne til at forhindre Salg i dette Tilfælde formentlig være afhængig af, at de ere villige til selv at overtage Ejendommens Drift og Bestyrelse og holde Boet kravesløst for enhver deraf følgende Udgift. Under denne Betingelse gaar § 48 ud paa at give dem Ret til at hindre Auktion, og deres Stilling bliver saa den, at naar de have taget Ejendommen ud af Boet, kan enhver af dem forfølge sin Panteret paa sædvanlig Maade, idet der gaas ud fra, at den i dette Tilfælde maa være at betragte som forfalden. Idet nemlig Boet ved at stille Ejendommen til Evangsauktion har gjort sin Ret gældende til at betragte Fordringen som forfalden, er det formentlig naturligt, at Panthaverne ogsaa fra deres Side kunne betragte deres Fordring som forfalden og altsaa stride til Retsforfølgning mod Ejendommen, uafhængig af Konkursen. — Det er de to vigtigste Forandringer, der ere foregaaede i Lovforslaget, men det er Forandringer, der som sagt ikke ere ubekendte, det kan man ikke sige, thi det er Spørgsmaal, som

jo have været drøftede baade i dette Ting og i det andet Ting lige fra første Færd af, da Sagen kom frem, og den ydre Forandring dertil har jo foreligget paa forfælgelig Maade, dels ved et Andragende fra Sagsførerforeningens Bestyrelse og dels ogsaa ved forfælgelige Udtalelser i Pressen.

De andre Ændringer, der ere foretagne i Lovforslaget, ere af mindre Betydning. Saaledes er det, for at nævne den, som jeg anser for at have nogen Realitetsbetydning, i § 27 blevet bestemt, at Auktionsforvalteren skal paase ex officio, at der ikke i Auktionsvilkårene indsættes Bestemmelser, som ere i Strid med de ifølge Benteattesten bedre prioriterede, ikke mødende Panthaveres Rettigheder. Det var jo vel allerede tidligere. Meningen med dette Lovforslag, at den Omstændighed, at de bedre prioriterede Panthavere udebleve fra det Møde, hvor Auktionskonditionerne skulde fastsættes, nogenlunde skulde kunne indføre, at man i disse skulde kunne optage hvilke som helst mod deres Ret stridende Bestemmelser; Meningen var den, at det skulde paases, at dette ikke skete. Det er jo imidlertid ikke til nogen Skade, at der bliver indført en saadan udtrykkelig Regel i Lovforslaget, og jeg har derfor ikke fundet mig foranlediget til at modsætte mig denne Forandring. Den har saa atter ført til en anden Forandring, om hvis Henjigtsmæssighed og Rigtighed der maatte kunde rejses noget mere Tvivl, nemlig angaaende Udgangen til ved Indsigelser at standse Auktionen, idet der i § 33 i saa Henseende er blevet indført en Bestemmelse om, at en Auktoer, at Auktionsforvalteren ikke har iagttaget, hvad der påaligger ham efter § 27, henhørte til de Omstændigheder, der kunne foranledige, at Auktionen stilles i Vero for eventuelle Paaankers Skyld. — Dernæst er der i samme § 27 blevet indført en Bestemmelse, som i Lovforslaget for øvrigt havde en anden Plads, og som gaar ud paa, at Auktionsforvalteren skal paase, at Størrelsen af de Omkostninger, Restancer og andre Udgifter, det paalægges Køberen at udrede udenfor Købesummen, udtrykkelig opgives, i alt Fald med deres højeste Beløb, saaledes at Køberen altid kan vide, hvad han høist kommer til at betale udenfor Budet. Det er en Ændring, jeg ligeledes ikke har fundet noget at erindre imod, naar man sætter Pris paa den. Det er jo klart, at naar der habes en Udgang til der at sætte et Maksimumsbeløb, kan det ikke være forbundet med uoverstigelige Hindringer for Auktionsforvalteren at efterkomme en saadan Bestemmelse, naaget der ikke saa sælden vil